

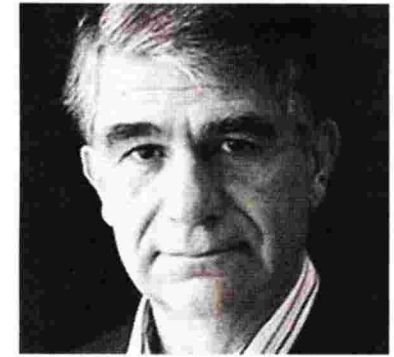
«Κομματοκρατία και δυναστικό κράτος» *

Η κρίση που βιώνει σήμερα η Ελλάδα είναι πρωτογενώς πολιτική, αποτελεί κρίση του κράτους, στην οποία ενέχονται, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όλες οι πολιτικές δυνάμεις, από τη Μεταπολίτευση. Εντούτοις, η περίοδος που συμπίπτει με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία και τη θητεία της χώρας στην Ε.Ε., συγκεντρώνει τους όρους της ολικής επαναφοράς στο καθεστώς της φαυλοκρατίας του 19ου αιώνα. Το κράτος της κομματοκρατίας ανακτά τα δυναστικά και, περαιτέρω, λεηλατικά χαρακτηριστικά του, στη βάση των οποίων θα πολιτευθεί το σύνολο των κυβερνήσεων ως σήμερα. Η προσωποπαγής λογική της εξουσίας, την οποία εισήγαγε ο Ανδρέας Παπανδρέου, σε συνδυασμό με την

εκτός ορίων φιλοδοξία του να ηγεμονεύσει, μετέβαλε τη διαφθορά σε ευγενές άθλημα, την καταπάτηση των θεσμών σε αυτονόητη συνθήκη του πολιτεύεσθαι και το δημόσιο αγαθό σε λάφυρο της πράσινης νομενκλατούρας, των συγκατανευσιφάγων ομάδων και, εντέλει, σε διακύβευμα για τη συνενοχοποίηση της κοινωνίας. Η περίοδος Κώστα Σημίτη συμπίπτει με την ολοσχερή παράδοση του κράτους στα παράσιτα της διαπλοκής και την υπερχρέωση της χώρας, ενώ την ίδια στιγμή το ίδιο το «γραφείο» του λειτούργησε ως εκτροφείο της διαπλοκής και της διαφθοράς. Η διακυβέρνηση Σημίτη συμπίπτει με μια μείζονος σημασίας στροφή στην επιλογή του πολιτικού προσωπικού με γνώμονα την προσωπική

«οικειότητα» και με το εγχείρημα της επιστράτευσης της «αριστερής» κρατικής διανόησης για να συνδράμει την «αγιολογία» του. Το χειρότερο, εντούτοις, είναι ότι εισήγαγε την Ελλάδα στο ευρώ χωρίς την δέουσα προετοιμασία.

Η περίοδος Κώστα Καραμανλή εγγράφεται στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση. Οικοδομεί τον κύκλο των συνεργατών του από τα «σκουπίδια» της πολιτικής σκηνής, ενώ η θητεία του στην κυβέρνηση χαρακτηρίζεται από την πλήρη αποδόμηση του κράτους, το περαιτέρω βάθεμα της διαπλοκής και της διαφθοράς και την επιβράβευση εκείνων που συνέβαλαν με το έργο τους σε αυτά. Εντούτοις, η περίοδος της «διακυβέρνησης» της χώρας από τον Γ.Α.

Παπανδρέου είναι η πλέον ενδιαφέρουσα, διότι αποκαλύπτει με διαύγεια την καθολική λογική που διέπει το πολιτικό σύστημα. Με απλούστερη διατύπωση, η πολιτική τάξη της χώρας υπερέβη τη φιλοσοφία του επαχθούς μνημονίου, προκειμένου να διατηρήσει και/ή

να λειτουργήσει το κεκτημένο του συστήματος της κομματοκρατίας, δηλαδή τα προνόμια που επάγεται η δυναστική και λεηλατική κατοχή του κράτους για τους ίδιους, τις ομάδες συμφερόντων και τους περιμετρικούς συγκατανευσιφάγους.

(*) Απόσπασμα από τα Εισαγωγικά του βιβλίου του Γιώργου Κοντογιώργη Κομματοκρατία και δυναστικό κράτος, μια ερμηνεία του ελληνικού αδιεξόδου, Εκδόσεις Πατάκης, 2012. Πρόσφατα κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του Γ. Κοντογιώργη με τίτλο Η Συριζαία Αριστερά ως νέα Δεξιά. Σε αυτό, ο συγγραφέας αποπειράται να δείξει πώς ο ΣΥΡΙΖΑ «ως ομογάλακτη συνιστώσα της "Νέας Δεξιάς", ανέλαβε εξ αντικειμένου να "αποτελειώσει" τον ελληνισμό, με την "Ιμιοποίηση" της ελληνικής χώρας».

Το Φως...

...Μιλώ τις νύχτες για να μ' ακούν οι άγγελοι. Έννοιες και ιδέες φορτώνουν στα φτερά τους και ταξιδεύουν στα πέρατα του κόσμου. Όλο μου το βιος οι λέξεις κι ένα πέλαγος υπομονή...

...Όλη μου η ζωή μια συνεχώς αναβαλλόμενη επανάσταση κι ένας απλησίαστος έρωτας. ... Πληγή από μόνη της η ύπαρξη του ανθρώπου...

...Όταν δεν σε χωράει ο κόσμος πού πηγαίνεις;...

(Από την ποιητική συλλογή της Αναστασίας Βούλγαρη «Το φως λιγότεψε στην άκρη της πόλης», εκδ. Εύμαρος, από την οποία αντλήσαμε και το «Άλμα στην Ελευθερία» του Δ. Γερολυμάτου που κόσμησε το πρωτοσέλιδο του Δρόμου, φ. 305)